

VICENT RUIZ «EL SORO»

Matador

Vicent Ruiz Soro (Foios, 1962), torero. Fenomen popular que va canviar la falç per la muleta i que inspira passos-dobles. Fill de les ganes d'uns aficionats valencians que no havien fet olé des de Vicent Barrera.

Miquel Alberola

—**S**er torero és una opció correntíssima a Andalusia, per tradició i per condicions, però a València deu ser complicat, ¿no?

—Ací és pràcticament impossible, perquè ni tenim ramaderies ni mitjans. Però ara hem avançat molt, perquè de fa dos o tres anys hi ha una escola de tauromàquia, de la Diputació de València, i els xiquets que tenen afició poden preparar-se i promoure's, aprendre l'ofici. Quan jo comencí, l'any 78 o 79, l'escola meua, l'escola del Soro, ha sigut basant-se en les coses que em va ensenyar mon pare i el banderiller Patricio Garrido *Graneret*, que és qui em va ensenyar a torejar. I ací començà la meua carrera, però molt difícil, molt difícil.

—*Tot el ritual del maletilla que salta una cleda i tempta les hanyes, ¿com l'ha suplít, vostè?*

—Jo m'havia de dedicar a les ramaderies d'ací, les que corren pels pobles. I, sobretot, amb els bous embolats. O bé amb un capot o bé agarrant-los i esquivant-los, com fan la majoria dels joves dels pobles.

—*Abans de deixar-se créixer la cueda, ¿què feia?*

—Treballava en el camp, en la terra. Vaig deixar l'escola en vuitè d'EGB perquè en ma casa necessitaven la força dels meus braços: érem pobres i nou germans. Jo he fet molts jornals, i a banda d'això, en l'horta fèiem tota classe de verdures i les portàvem al mercat. De tot: tomaques, lletugues...

—*¿Es cert que la polsera que duu està confeccionada amb fils de lligar lletugues?*

—Sí, mira-la. La duc sempre amb mi, des del moment en què vaig decidir ser torero. Es com un amulet, i encara que no sóc supersticiós, crec que m'ha donat sort.

—*Ara guanya més diners que un torero...*

—No em puc queixar, però tampoc

és tant, perquè aquesta professió és molt cara: els capots, les muletes, els vestits... tot val molts diners, molts. Per altra banda, no crec que ningú es faça torero per diners. És una professió molt dura, sobretot en els començaments, i no arribes a triomfar si no portes l'afició ben clavada i saps posarte la plaça en la butxaca.

A close-up photograph of a man with dark, wet hair and a slight smile, wearing a gold chain necklace. He is in a swimming pool, with water splashing around his chest and shoulders. The background is a clear blue sky.

—Quan ha eixit de la piscina, li he vist molta intervenció quirúrgica en el cos, ¿són cornades?

—Sí, n'estic orgullós.

—¿Les considera divises d'honor?

—En un principi, no t'agrada que te les facen, però si ja les tens, ¿què hi has de fer?

—¿N'ha tingut alguna de molta transcendència?

—Sí, un parell a Madrid i una a València, prou fotudes.

—¿Com mira un bou? ¿Poden saber-se les seues intencions pels ulls?

—Sí, li detectes els instints, què farà, com reaccionarà.

—I a l'hora d'entrar a matar, ¿mira d'alguna manera especial?

—És que en entrar a matar has de fer travessar la muleta i l'estoc i és

l'únic moment en què perds de vista la cara del bou. Es diu la sort suprema, i és el moment en què et veus passar les banyes per les cuixes, a l'altura de l'engonal, però no pots veure els ulls al bou.

—¿Com se sedueix un bou?

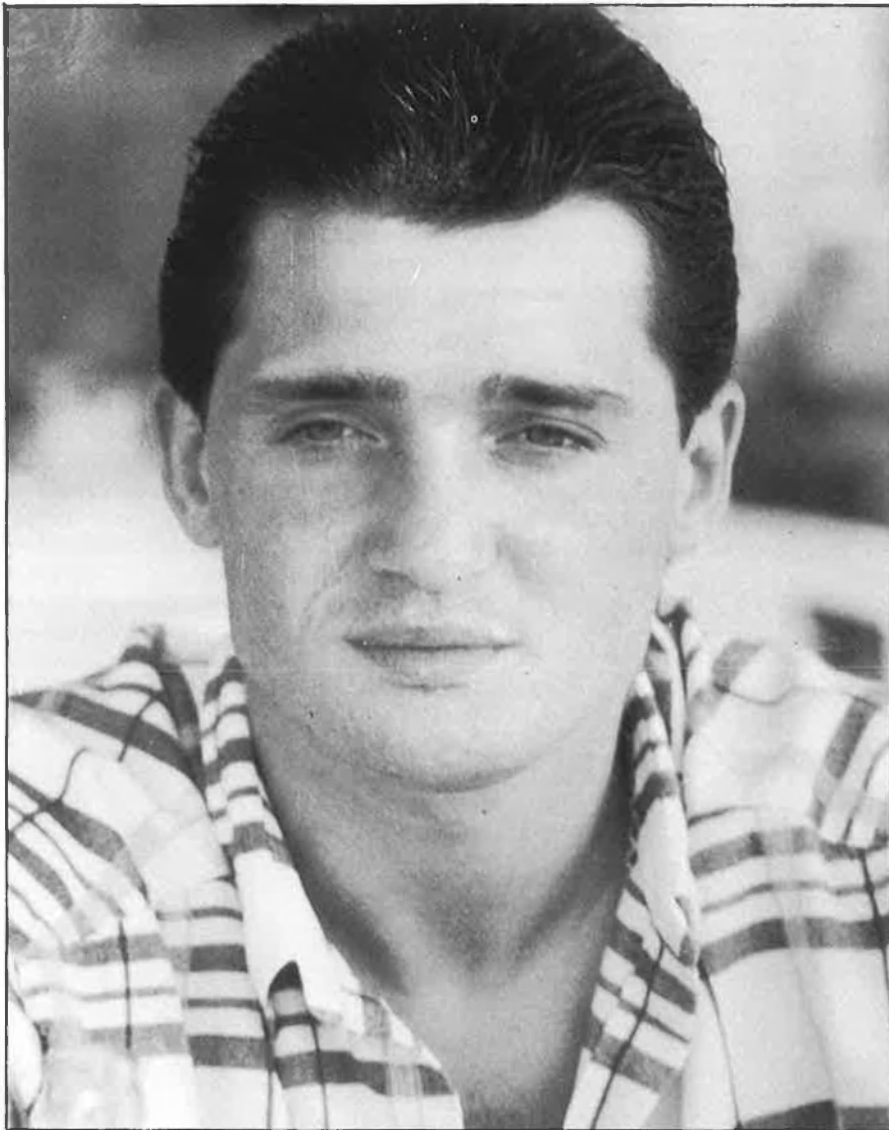
—¿Es tan difícil! És complicat. S'ha de saber l'ofici i conèixer els animals: conviure amb ells, ficar-te dins d'ells, compenetrar-s'hi.

—¿Quantes hores dedica a pensar en el bou?

—Pràcticament no faig res més durant el dia: m'alce amb el bou i em gi-te amb el bou. Tot i això, no arribes a conèixer-los mai del tot.

—¿Vostè coneix els corrents d'opinió contra el seu ofici? ¿Què en pensa?

—Jo pense que havien d'estar pendents d'altres coses que hi ha en el món i són més importants: gent que mor de fam i més desgràcies que estan passant. A més, si s'acaba amb la festa, s'acaba també amb la raça, que té la seua

RAFA GIL

«Es tant l'amor que tens a la professió que cada dia t'exigeixes més, necessites més el perill».

existència condicionada a la festa. ¿Qui criaria bous si no hi haguera una demanda? Ningú. Hi ha bous perquè hi ha negoci.

—El bou està educat per a morir, però ¿i el torero?

—El torero està mentalitzat i preparat per a tot.

—Moltes hores haurà dedicat vostè a fer-se la meditació, ¿no?

—Efectivament, moltes hores. És tant l'amor que li tens a la professió que cada dia t'exigeixes més i vols ariscar-te més, necessites més el perill. ¿Quants toreros consagrats hi ha que cada dia es compliquen més i més la vida!

—¿No li ha passat mai pel cap deixar-ho córrer, abandonar la professió?

—No, no. I si algun dia em tiren o me n'he d'anar, continuaré vinculat a l'ofici: o d'empresari o de ramader o de qualsevol cosa que tinga relació amb els bous.

—En el món de l'empresari i l'apoderat ¿hi ha tanta màfia com expliquen?

—No, jo crec que es parla més que altra cosa. D'injustícies, n'hi ha poques, encara que hi pot haver alguna excepció.

—¿Ha tingut alguna volta la sensació que l'han explotat?

—El treballador sempre pensa que l'estan explotant, normalment. Jo he tingut molta sort en la vida, i pense que en l'escalafó del toreig ser valencià i ser un dels primers crec que és una satisfacció molt gran.

—Actualment, després d'haver-se casat amb la mexicana Suzette Limón, ja no viu a València...

—No, visc a Madrid perquè recentment vaig comprar una finca a Càceres. Normalment m'entrene allí, o vaig a Salamanca o Andalusia, o me'n vinc ací, al far de Cullera, que hi ha una

placeta que s'ha inaugurat fa poc i una escola taurina.

—En la finca de Càceres, ¿disposa de ramaderia pròpia?

—Sí, és la il·lusió de tots els toreros. I jo ho he aconseguit. De moment, els bous que tinc allà només els tinc per entrenar-me, però algun dia, espere, seré ramader.

—¿És el futur del torero?

—No, perquè jo en conec alguns que s'han retirat i no estan ni d'aficionats. Però, generalment, els que es retiren es fan apoderats o ramaders.

—Amb el matrimoni, ¿la seua vida ha canviat molt?

—Sí, home, prou. Abans era solter i no havia de donar explicacions a ningú; i ara és diferent: hi ha unes responsabilitats, una dona que he d'atendre.

—Això, m'imagino, el farà pensar d'una altra manera quan entra a una plaça. ¿Ha canviat d'actitud davant del bou?

—Tinc una altra sensació, sí, però quan et poses davant del bou se t'oblida tot. Jo crec que el torero està millor casat que solter; perquè, si no, vols eixir i conèixer: tens curiositats. En canvi, si ets casat, et quedes a casa i ets més centrat en el teu ofici.

—Tinc entès que vostè ja era un home que no fumava ni bevia ni eixia...

—Efectivament, perquè mon pare ja em va educar per a ser torero i m'havia de sacrificar molt. A mi no em coneixen en les discoteques de València, ni en pubs ni cafeteries: jo, València, no la conec.

—¿És cert això que conteu, que vostè no sabia ni què era el paquet?

—És una anècdota que em va passar quan em vaig comprar el primer vestit de torero, en una tenda de València que es deia Casa Palets. Vaig anar amb mon pare, i allí hi havia una dona que em va dir: posa't el vestit i encaixa't el paquet a l'esquerra. És clar, jo tenia 12 anys i no sabia de què em parlava. I tot era buscar el paquet en aquella habitació i no el trobava. Torna a entrar la senyora i em fa: ¿que encara no t'has posat el paquet a l'esquerra? I jo li dic: ara, ara. I vaig estar buscant el paquet per uns armaris i no el trobava. A la tercera volta que entra la senyora em diu: però xiquet, ¿què passa? I jo li vaig dir: mire, senyora, que jo no trobe el paquet. I ella em va explicar què era el paquet.

—¿Per què es posa a l'esquerra? ¿Per aerodinamisme?

—És un costum, de tota la vida. No et sabria contestar.

—¿No ha pensat mai a canviar-lo de lloc?

—¿No, per favor!

□